

bredere. Det kan vi jo vende tilbage til en snævrere diskussion om på et senere tidspunkt.

Jeg synes i virkeligheden, det er forholdsvis vidtgående at fremsætte et forslag, der går langt med hensyn til at boligforsyne og sikre beskæftigelse for de dårligst stillede. Det er jo det, der er de to hovedproblemer, som vi tager fat på.

Hr. Hans Andersen var betænkelig ved offentligt støttet virksomhed. Den kan vi lige så godt tage med det samme, for flere nævnte det, både Kristeligt Folkepartis ordfører og også regeringspartierne ordførere.

Jeg synes måske, man skulle overveje at lade de ideologiske parader falde en lille smule. De, der betaler prisen for de meget høje ideologiske paroler på det her område, er dem, som i årevis er låst fast på kontanthjælp; det er de førtidspensionister, der gerne ville, men ikke kan komme til; det er de langtidssarbejdsløse, der sidder kronisk fast i dagpengesystemet. Det er en gruppe på måske 300-500.000 – 300.000 siger Dansk Arbejdsgiverforening, 500.000 siger organisationen CASA, Center for Alternativ Samfundsanalyse – et sted derimellem. Det er dem, der betaler prisen for de høje paroler, mine damer og herrer. Der synes jeg godt, man kunne overveje: Er det under alle omstændigheder klogt, at vi holder parolerne så højt?

Jeg sad og læste i nogle af aviserne i dag, at en gruppe af tidligere misbrugere i København har startet et hotel. Det er jo konkurrenceforvridende på den måde, at der er nogle offentlige tilskud med, som ikke er på andre hoteller. Men er det samfundsmæssigt skadeligt, at der bliver drevet et hotel mere i København? Nej, vel? Det er utrolig godt for de mennesker, det er utrolig godt for byen, det er godt for turisterhvervet, så København bliver en magnet for turister osv., osv.

Altså lidt opfindsomhed og lidt sænkning af de der paroler betyder i det her tilfælde, at vi gør nogle mennesker lidt gladere, vi gør en by rigere, vi tjener penge til et land. Det var jo klogt, at man ikke havde parolerne oppe dér.

I Faxe bliver der drevet et vandrehjem af psykisk udviklingshæmmede. Det vil sige, at de konkurrerer, kan man sige, på et marked, hvor der også er andre, der konkurrerer. De får tilskud med, for ellers kunne det ikke lade sig gøre, det er en del af selve konstruktionen. Bliver vores samfund fattigere af det? Næh.

Jeg tror måske, at Folketinget – der rejses jo en del i øjeblikket; kan jeg se – kunne have fornøjelse af at lade sig inspirere af Sverige, hvor

man har nogle forretninger, der hedder Samhælle, fordi man i Sverige, tror jeg, er langt mere følsom over for at acceptere udstødningen i det omfang, vi gør i Danmark, og dermed etablerer former for produktion, hvor man selvfølgelig skal have blik for, at der ikke er nogen idé i at udkonkurrere private virksomheder, for så er vi jo lige langt.

Men den liberale myte – og det er vel den, der spærrer specielt for regeringspartierne ordførere – om, at alle behov dækkes i et frit marked, er vel det, vi har brug for at analysere lidt bedre. Jeg tror ikke, det er tilfældet. I så fald ville man ikke have kunnet lave de eksempler; jeg har nævnt.

Kl. 16.30

Fru Karen Jespersen var lidt bekymret over, om regeringen kunne bruge det til at afskaffe reguleringerne i øvrigt, hvis man overhovedet åbnede en dør op. Den bekymring kan jeg sagtens følge. Man kan være ekstremt meget bekymret over, hvad den her regering kan finde på, specielt når man nævner ting som miljøområdet osv. – fuldstændig enig. Men jeg synes modsat, at det vil være ærgerligt, hvis det lammer fuldstændig, så man ikke kan bevæge sig. Vi må jo forholde os til det, når det foreligger, og beslutte, hvad vi vil være med i, og hvad vi ikke vil være med til.

Fru Karen Jespersen nævnte også, at man kunne gå videre med en udvidet målgruppe for beskyttede virksomheder. Det synes jeg også er en oplagt tanke, og hvis forslaget her kan inspirere til det, er det helt fint.

Dansk Folkeparti var sympatisk indstillet over for forslaget – fint. Men i øvrigt kom der så en slutsætning, som er ny i Dansk Folkepartis parlamentariske praksis, men jeg kan den helt udenad nu, fordi jeg har hørt den så tit. Den lyder som følger: Men vi advarer regeringens udspil. Det er blevet et sagtmodigt parti i forhold til at vove noget, må man sige. Det er åbenbart en helt indøvet sætning, der ligger i tastaturet hos Dansk Folkepartis Pressetjeneste, og som enhver tale i øjeblikket afsluttes med.

Det Konservative Folkeparti havde sympati, men var bekymret med hensyn til beskæftigelsesaspektet. Det har jeg kommenteret; jeg skal ikke sige mere til det.

Fru Margrethe Vestager syntes, det var lidt sammenblandet – fordi der både var bolig og virksomhed – og lidt upræcist. Men sådan vil et beslutningsforslag jo tit være. Jeg synes også, de skal være en smule upræcise, for jeg synes, be-